П III 321

12 СТРАНА

САВРЕМЕНИ

2 ДИНАРА

НОВИ САД

ПОТПУНО НЕЗАВИСАН НЕДЕЉНИ ЛИСТ — ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Год. I. 26. јула 1924. године Број 8.

Нови Сад-Елдорадо тајне проституције

— Нови Сад нема санитетске полиције — У Новом Саду бесни тајна проституција —

Проституција је нужно зло. Тако се обично теше позвани, када им се преко јавности пребаци, да ни мало не обраћају пажње тајној простутицији, које је у последње време у нашем граду узела невероватно велике размере.

Међутим, ми не делимо исто мишљење. Далеко би отишли, када би расправљали о томе, да ли је то тако, али смо тврдо уверени, да се тајна проституција може свести на минимум — ако је полиција добра.

У другим великим градовима постоји баш за сузбијање те тајне проституције тзв. санитетска полиција, којој је стављено у дужност да уклања младе девојке, које су посрнуле, са улице и да их смешта у азиле за пале девојке. И тај рад по званичним статистикама имао је прилично леп успех, како у погледу спасавање посрнулих девојака, тако исто и против зверске трговине „белим робљем“.

На жалост у Новом Саду није на томе пољу ништа учињено, а ако је баш и учињено, то је било тако мало, да о томе не вреди говорити. Зашто? Прво зато, што је цела ствар око сузбијање тајне и контролисане, концесиониране проституције — постављена на дилетанску основу тако, да код нас не може бити ни речи о некој санитетској полицији.

У нашој полицији тај „ресор“ води г. Валер, капетан, човек, који је часно одслужио 45 година службе, који је и сам тражио да га пензионишу, а који покрај најбоље воље не може дати оно што се од њега тражи.

Осим г. Валера, фактично не постоји нико у нашој „санитет-

(Уз слике: 1. Краљевић Марко на Штранду, 2. Зинаја [Хашк], 3. Алицер [ФТЦ], 4. Милутиновић-Југославија, 5. Тушко, 6. Петковић-Југославија. Савић и Пашко)

ској“ полицији. Мислимо, да о овоме не треба више говорити

Док је тако унутра, да видимо шта је напољу: као што је познато полиција је укинула ткзв. јавне куће, али немојте мислити, да је то учињено из тога разлога, да се сузбија проституција! Не. Сасма други разлози су руководили надлежне при донешењу такве одлуке: требало је наћи станове за неке чиновничке породице (бедни чиновници), па је пао предлог, да се евакуишу јавне куће, да направе места другоме.

О проституцији, било тајној било јавној, није вођено много бриге: остављено је да се она и даље несметано развија. И она са развијала. Као трска на влажном терену, тако је и она нашла одлично место за развијање у Новом Саду. Рација за проститутке не постоји, у најбољем случају, сваке преступне године ухвате по коју слушкињу — и то је све. Оне праве, знале су се увек добро сакрити.

Данас, захваљујући овим околностима, ми имамо читаве бордеље: за хиљаде женскиња, који проституишу, полициіа једва за 2% зна да постоје, трговину белим робљем итд. Наравно да под сваким околностима и венеричне болести цветају и прете својим опасним последицама целом граду.

Ми се у чуду питамо, да ли је то могуће, да наши меродавни тако полако прелазе преко те страшне чињенице! Зар нико не види ово страховито стање, у коме се налази наш град! Зар се може дозволити да тајна проституција и проституција уопште, ухвате овако дубоког корена! Зар наша полиција нема о томе појма, да у неким улицама постоје тајне „јавне куће“ и да се онде води формална трговина белим робљем? Зар то надлежни не виде? А о томе цео град говори!

Угледајте се на друге градове. Стварајте санитетску полицију, јер већ данас има на хиљаде проститутки у Новом Саду, за које полиција не зна ни да постоје!!!

Историја суботичког полузваничног пресбироа

— Како се долази до субвенције за лист, који нема читалачке публике —

Као што је познато, бачки привредници и занатлије приређују у месецу августу велику изложу у Новом Врбасу, па је том приликом управа изложбе позвала и неке представнике војвођанске штампе, да јој помогну у ширењу пропаганде, како би изложба што више успела. Међутим међу онима, које управа *није позвала*, налазили су се и неки *Андор Кертес и Руде Штагљар*, новинари из Суботице, „директори“ суботичке „Нове Поште“ која се штампа у 800 примерака, а коју нико не чита. Тај лист је у последње време доспео у веома критичан положај, па су „директори“ јурили на све стране, *како би лист материјално осигурали и добили масну субвенцију*. У Београду је њихова акциіа остала безуспешна. За то су нашли згодно, да посете управу изложбе и с њоме склопе погодбу, која није ни мало солидна, која није ни мало часна.

Штагљар и Кертес представили су се г. Филипу Шмиту *као директори суботичког „полузваничног пресбироа“ који је једини овлаштен да шири пропаганду у интересу врбашке изложбе, а који ће и према томе примити и све огласе за изложнике и друге. За тај свој труд, „полузванични пресбиро“ не тражи ни мање ни више, него 180.000 динара од управе изложбе, што није ни у коме случају много, када се узме у обзир, да ће пропаганду изложбе вршити једна „полузванична“ установа.* Директор г. Шмит изјавио је, да је немогуће овом чудном захтеву у сусрет изаћи, тим мање, јер можда цела изложба, у свему, неће дати више прихода од 180 000 динара.

Господа „директори“ су се на ово веома наљутили и запретили, да ће путем министарства трговине забранити целу ту изложбу. Они су затим одиста и отишли среском начелнику г. Стевану Лалошевићу и изнели читав низ интрига против управе изложбе, тражећи, да се изложба забрани. Наравно, да је срески начелник није прихватио ову скромну жељу суботичких „директора“. Није је прихватио и већ истога, што је веома добро познавао обојицу и знао је о чему се ради. Представници „полузваничног пресбироа“ повукли су се после тога покуњеног носа. из Врбаса. Али да би срамота била још већа, *они су у своме листићу напали целу управу изложбе, оптужујући је најсрамнијим и најстрашнијим речима, називају ти честите грађане антидржавним типовима и тврдећи, да је целу изложбу приредио културбунд, који још увек ради и који на тај начин жели да шири пангерманску пропаганду.*

Колико је нама познато, културбунд више и не постоји, према томе н не може ни изложбе приређивати. А какве везе има пангерманска пропаганда са пољопривредним и економским изложбама, то одиста нисмо у стању разумети. Једино нам је јасно, да су Штагљар и Кертес, пакосни због тога, што су насели у Врбасу, измислили, читав низ тенденциозних и лажних оптужби *против исправних и вредних грађана, који све своје патријотске дужности најсавесније врше и који приређивањем тако корисних илложби, желе да у многоме допринесу економској консолидацији у нашој земљи.* Одиста је брука и највећа срамота, да такви типови могу слободно нападати честите људе, само зато, што ови нису

дозволили, да их ти типови вуку за нос и уцењују до миле воље!

Питамо г. министра унутрашњих дела, мисли ли подузети кораке против суботичког „полузваничног пресбироа“ који у ствари и не постоји, а који тај назив употребљава само зато, да би завео лајике и поштене грађане?

СПОРТ

Футбалске утакмице прошле недеље

„САНД“: „Војводина“ — 3:1(2:0).

Првак Н. Сада играо је у овој постави: Маленчић I, Шебек, Дудаш, — Маленчић II., Чаковац, Антонић, — Хеско. Огњановић, Шевић, Петровић, Сараз, и неоправдано изгубио утакмицу. Реалан резултат 2:2, Код „В.“ одлични *Чаковац* и *Дудаш*. Интернационалац *Маленчић* није крив за примљене голове. Форвард „В.“ апсолутно импотентан у пуцању на гол, и он је, у главном, — апстрахујући судију, — крив што првак Н. Сада није победио експрвака Суботице, јер није знао и умео да искористи на најидеалније шансе.

„САНД“ је дошао до водећег гола кривицом *Маленчића* II. који није маркирао лево крило Харастија кога је пустио да са удаљености од 4 м. бомбардује Маленчића I. Други гол дао је центерхалф Карт кривицом Шебека. Пред крај првога полувремена, *Огњановић* даје регуларан гол за „В.“, али га судија не признаје, — и то због тога „што је десна полутка била једну десетину секунде у офсајду“. (??!!!)

Друго полувреме „Војводина“ блокира противнику капију, али и најидеалније шансе запуцава. Једва је *Шевићу* пошло за руком да да један један гол. Пред крај овог полувремена, Чаковац даје случајно аутогол.

Судија г. *Шимоњи* упропастио утакмицу својим незналачким „суђењем“. После ове утакмице, треба га дисквалификовати барем на годину дана, како би могао поновз да проучи правила која је већ потпуно заборавио.

У предигри се такмичио „Јуда Макаби“ са „НАК“-ом, и, потпуно неправедно, победио са 5:1.

—

Пред утакмицу Београд—Н. Сад

— Састав новосадске репрезентације —

Као што је познато, 3 августа ће се одиграти међуградска утакмица Београд—Нови Сад. Репрезентација Београда (у којој играју и неки мађарски професионалци!) већ је комбинирана; сачињавају је 7 играча „Југославије“, који је моментално најјачи клуб државе, и 4 играча „Б. С. К.“. Тим је овако састављен: Лаки (“Б. С. К.“) — Ивковић, Стакић (оба „Југославија“), — Ремец („Б. С. К.“), Мехак, Марковић, — Ђурић, Бранко Петровић, (сви „Југ.“) Вецер („Б. С. К.“). Петковић („Ј“) и Живковић („Б. С. К.“).

Наша новосадска репрезентација требала би да овако буде састављена:

Маленчић („В“), — Дујић („НТК“), Дудаш („В“), — Вајс („В.“) Чаковац („В“), Хиршлер („Ј. М.“), — Сараз („В.„) Кричков („В.“), Брезник („Ј. М.“), Лерх („НАК“) Шефер („НТК“).

Међутим, неисвесно је хоће ли Кричков моћи играти 3. августа. Ако не буде могао играти, њему је немогуће наћи заменика, и његово одсуство ће се много осећати. Лерху је већ лакше наћи заменика. Треба покушати са Шевићем, Ленциком, Бертоком, и изабрати најбољег.

Чаковац је најбољи наш центерхалф, и у техничком и у тактичком погледу, са највећим искуством и са највећом рутином, — и он не би требао да игра крилног халфа. Једини би он био у стању да држи опасног Вецера.

На сваки начин, наше шансе нису велике, и ми можемо говорити о срећи ако извојујемо као лане, нерешен резултат.

Хоће да дође, неће да дође . . . .

— Натезање око именовања новог заменика шефа полиције —

Прошле су три недеље, од како је др. Радмило Гњатић — услед читавог сплета интрига и партијских индиспозиција — напустио своје звање и Нови Сад. За то време, дужност шефа полиције и заменика шефа полиције вршио је полицијски капетан г. Александар *Ђаков*, човек, који са много самопожртвовања, амбиције и труда врши своју дужност, чиновник, који је у сваком погледу исправан, тачан и савестан, али који, коначно, ипак *не може дуже времена вршити функцију шефа полиције и његовог заменика, у један исти мах, из простог разлога, што зато нема ни приближно доста превничких квалификација.*

Па баш зато, чудимо се, што министарство ун. дела, ни данас, после три недеље, није донело никакво решење по овом мучном и незгодном питању. У дневној штампи спомињана су два имена: Јегдић, Ракић, Јегдић, Ракић и све то исто. Ова монотана песма се дневно понавља, а Новосађани још и данас живе у неизвесности и незнају, ко ће бити, на крају, заменик шефа полиције . . . . Ово натезање не служи ни чему, а министарство унутрашњих дела је и по хиљадити пут доказало, да мало води бриге о интересима Војвођана и Српских Атињана, који, у овом жалосном положају, могу да запевају ону ирошку:

Хокје да дојде, некје да дојде...
Хокје да дојде, некје да дојде...

Бонбона за лето јесте Ли-ли-хип!

Човек који се хтео осветити жени, па се осветио себи

— Како је један новосадски трговац постао евнух —

У нашем лепом Новом Саду одигравају се даномице врло интересантне ствари, па новинари, и поред страшних јулских имају врућина прилично материјала за обраду и саопштавања. Прошле суботе дошао је овдашњи трговац Јован Вереб прилично напит кући, па пошто се, према фамилијарним прописима, посвађао са женом, затворио се у своју собу. извршио чудан чин освете. Он је, наиме, још раније претио жени, да ће јој се, ако се не престане с њиме свађати, на најгрознији начин осветити.

Јадна жена се по мало и бојала, познавајући добро свога мужа, али је у себи мислила да та освета ипак неће бити тако страшна. Г. Вереб је међутим одржао свој реч. Онако напит узео је бријачицу и извршио над собом чудну операцију, која се зове кастрирање а после чега постаје евнух. Операција је била прилично опасна, крви је истекло доста, тако да су нашег г. Вереба морали пренети у болницу и поново га оперирати.

Како сазнајемо он се на тако оригиналан начин хтео у првом реду осветити својој жени и лишити је у будуће сваког полног уживања. Не знамо колико му је то успело, али ми га сматрамо за врло наивног човека, када не зна, да се на тај начин ниједан човек никада није могао жени осветити. Јер, на крају, има евнуха, али има и таквих, који нису то!

Пошта „С. Н. Сада“

Нашим пријатељима. У току ова два дана добили смо неколико дописа али који због краткоће времена нису могли ући у овај број. Молимо да се ово узме на знање. Уредништво „С. Н. Сада“.

Са новосадске калдрме

VIII.

— Једна ноћ на новосадском Монмартру — Наличје Новог Сада —

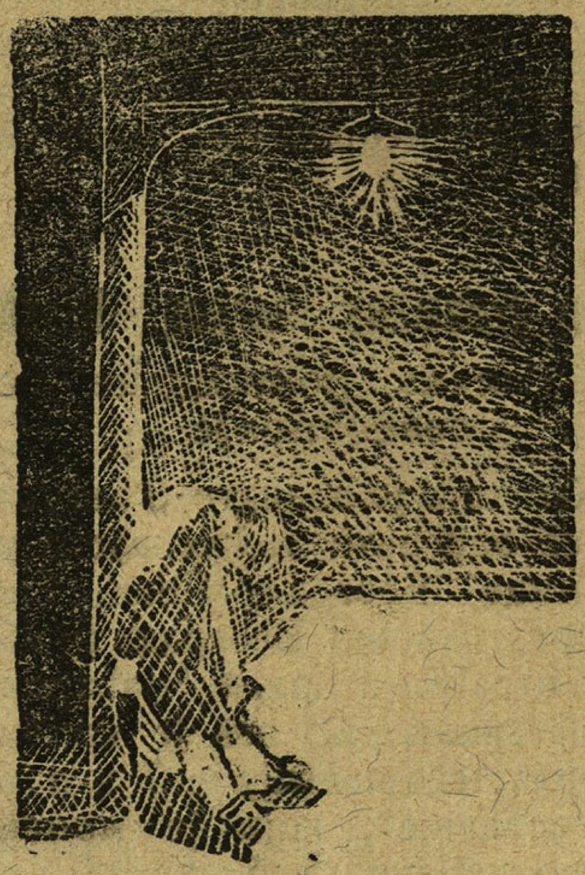

Када из Шафарикове улице зађете у тако звану „Парног млина“ улицу, онда сте ступили на територију новосадског „Монмартра“.

Преко дана та улица не представља ништа нарочито, можда би једино својом нечистоћом могла привући пажњу радозналог странца. То је онај *злогласни* део Новог Сада о коме наши моралисти тако радо говоре. Раније су ту биле официјелно смештене радње, у којима се за паре продавала љубав, а данас се ту, бар по уверавању надлежних, налазе куће и станови поштених пургера.

Ипак, тај наш Монмартр је задржао много од свога ранијега и полицији није успело, да скине срамни жиг са тог дела нашег града. Зашто, то би сада било тешко рећи. Можда оне кафанице, са проблематичним персоналом или оне жене, које се тамо ноћу шетају, не дају да се уклоне карактеристични знаци тога краја.

Једно вече сам дао себи труда да обиђем тај озлоглашени наш Монмартр, не можда зато што га не познајем, него зато да опишем своје импресије за оне, који га мало или никако не познају. Одмах с вечера добија он сасма други изглед. И оно мало пургерског карактера, што га тај град преко дана има, нестаје под првим зрацима електричног светла. Онда настају процесије људи који хоће да направе коју „гураву ноћ“ на Монмартру. Има у тој улици и две кафанице, са својом публиком. Док се у једној од њих скупљају претежно пургери, дотле у другој гро посетилаца сачињавају познати боеми, којима је милија светлост жутих сијалица од сунчеве светлости. То је њихов живот.

У тешком дуванском диму, поред лоше музике они седе и чекају када ће да се појави који „мецена“. А те мецене су људи, које је Бог обдарио са нешто богатијом кесом него остале смртне људе. Њихова пасија (да се тако изразим) састоји се у томе, да боемима плаћају вино, а да зато у накнаду буду сведоци разних баханалија, које им ови последњи приређују.

И дубоко у ноћ, када наши поштени грађани спавају сном праведника, на Монмартру се буди живот. Улице су за чудо тихе и тек по који пут се деси што изванредно. А то изванредно се састоји у томе, што некоме сретнику полупају главу или га мало „шпикују“.

У таквом случају настаје писка и дрека, трк људи, бучан разговор ударци, јаук и тишина. А затим се чују трчећи кораци полиције, звек бајонета и гужва. А полиција редовно износи победу. Јер она се налази ту стално, од када се видело да су људи на Монмартру ратоборни и да лако долази до туче.

После поноћи, када се у граду затварају локали, настаје нова инвазија људи на Монмартр. То су они, које су избацили из

разних локали из многих разлога: једне зато, што су конзумирали већу количину алкохола, друге зато што је био „разлаз“ а треће сигурно зато, што су се упуштали у дугу и озбиљну дебату, тако, да је постојала озбиљна опасност, да ће доћи и до „рукопипателних“ објашњавања.

И ти сви онако спонтано долазе на Монмартр. И она најпијанији, који можда не би могао ни кући погодити, долази, вучен неком невидљивом силом, у ту улицу. Рекао бих неистину, кадо би тврдио да су ти људи неискрени. Напротив. Они су и сувише искрени: код њих постоји само неограничена љубав и неограничена мржња. Треће не постоји. Или ће те изљубити са устима, из којих кља задах алкохола или ће те изгрувати на мртво име.

Одмах се ту аутоматски нађу и неке жене, које се врзу око тих људи. А то су жалосна створења. Човек осећа према њима осећај саучешћа: жута испијена створења са промуклим гласом од дувана и алкохола; зими и лети оне се ту, ноћу шећу поред пијаних људи и поред органа јавне безбедности. Из кафаница кроз затворене прозоре чује се свирка и нехармонични гласови угрејаних „гостију“. А оне немају приступа ни у те локале, јер их се људи гаде. Само онај коме је алкохол потпуно одузео моћ разликовања ружног од лепог, тај још налеће на „лепак“ тих бедних створења.

Јер то су оне „последње“. „Боље“ од њих налазе се по отменијим локалима, док једног дана не снађе и њих иста судбина, то је полиција отправи у болницу. И у једном и у другом случају иде у болницу. А затим на — гробље. Тако је то било јуче, тако је данас, тако ће бити и сутра.... Наше друштво тај процес сматра као потпуно природан: улица, полиција, болница и — гробље. Јер то исто друштво има много пречих брига да приређује „хумане“ забаве, чајанке, него да спасава посрнуле девојке. Али се зато још увек веома много говори о моралу.

И ту се обично стварају кандидати за Митровицу, Стењевац. И код нас ће се још дуго и дуго говорити о моралу, о сузбијању алкохолизма, проституције, али се неће нико сетити да то зло искорени на његовом извору.

Jones.

Нови Сад пре петнаест година

— Ствари које никад не застаревају —

Прочитао сам неколико старијих новосадских новина из 1910. године. Био сам љубопитљив, па сам хтео да сазнам, шта је тада морило наше Новосађане и какви јади су их тискали. Па шта мислите, на чега сам наишао? Између осталог и на следећу белешку:

— **Сталан дунавски мост.** Како сазнајемо гр. управа је поднела опширан план министарству трговине у Пешти, према коме би се имало израдити нови, стални дунавски мост. Како смо извештени пештанска влада је изјавила, да ће се радње око подизања новога моста отпочети још у току ове године, те да ће нови мост, по свој прилици бити готов за једну годину дана.

Дакле петнаест година је прошло, а Нови Сад поред тешких напора свих градских управа и свих влада, није могла да добије свој стални дунавски мост. Ево, прошло је толико време, па ни данас немамо тога моста, а богме незнамо, ни када ћемо га имати. И онда још људи кажу, да је иронија, када се вели, да ће нови мост бити готов крајем овога столећа!

Други ствар:

— **Искључени чланови радикалне странке.** Вођство новосадске радикалне странке је решило, да неколико чланова, који су погрешили о партијску дисциплину, искључи из странке. (26. јан. 1910.)

Као и данас, зар не?

— **Водовод у Н Саду.** Градска управа је повела преговоре са једном конзорцијом, ради зидања водовода у Новом Саду. По свима изгледима судећи, градња водовода отпочеће већ идућег пролећа.

Од тада је прошло неколико пролећа, али од водовода у Новом Саду не би ништа. И неће бити ништа. Што су листови пре 15 година претресали и чиме се и ми сада стално бавимо, тиме ће се исто тако позабавити и наши потомци после 15 и 20 година. Има ствари које никада се не могу застарити, па ма колико време прође. Петнаест година није мала шала, па ипак, ето, можете се драги читаоци и сами уверити, има проблема, који су и данас исто тако савремени, као и пре петнаест година!

Статистички преглед позоришне сезоне 1923—1924. г.

(Свршетак.)

Оперета.

Новитети: Калман: Бајадера (30), Лехар: Плава мазурка (11), Бланкет: Корневиљска звона (3)

Репризе: Калман: Јесењи маневар (20), Силва (10), Херве: Мамзел Нитуш (5), Лехар: Дротар (10), Штраус: Цигански барон (5), Берсе'а Три девојчице (6). Свега 8 аутора, 9 дела, 100 представа.

Разне приредбе.

7.-X. Јапанско вече, 28.-X. Чехо-словачко вече, 6-XI. Концерат Е. Сауера (клавир), 15.-XI. Концерат Б. Киурине (сопрано), 7.-XII. Прослава Змај Јовановића 8.-XII Концерат Јел. Бородиној (рус. пев.-ца), 20.-XII. Балетно вече В. Валине, 21.-XII. Прослава К. Трифковића, 29.-XII Балетно вече Валине, 31.-XII.

Боемско вече, 16.-I. Књижевно вече Аверченко, 23.-I. Матине шк. Магазиновић, 2—7.-III. гостовање групе уметника Моск. Художественог театра, 4—5.-VI. балетно вече Лабан, 28.-VI. Концорат београдског певачког друштва „Станковић“ 29.-VI. Оперска представа „Тоска“ у корист збора. Свега 26 представа.

Осим овога у позоришту одржана су 12 здравствених предавања Инспектората Минист. Народ. Здравља.

Гостовање.

Драма је гостовала у Сомбору (17 представа), опера и оперета у Суботици (12 оперских, 11 оперетских представа), Шапцу (7 оперских и 5 оперетских) и у Руми (2 оперске и 4 оперетске).

Прославе.

М Марковићка: 30.-IX.-1923. г. прославила 40-годишњицу представом „Завичај“.

Пера Добриновић: 1. јануара 1924. г. прославио 50-годишњицу представом „Код белог коња“.

Дим. Спасић: 8. априла 1924 г. прославио 40-годишњицу представом О туђем хлебу“.

Ј. Стојчевић: 6.-VI.-1924 г. прославио 40-годишњицу представом „Девојачка клетва“.

Наступи.

1 пут наступили у Н. Саду.

У драми:

Д. Величковић: 18-XI.-1923. г. као „Сава Савић“ у ком. „Протекција“.

М. Васић: 26.-III.-1924. г. као „Петар“ у драми „Ромео и Јулиа“.

Р. Весић: 16.-II.-1924 г. као редитељ ком. „Ромео и Јулија“.

М. Живановић: 11.-IX.- 1923. г. као „Сретен“ у драми „Подвала“.

М. Грујић: 21.-XII.-1923. г. као „Евица“ у ком. „Љубавно писмо“.

У оперети и опери:

Вл. Камински: 25.-I.-1924. г. као капелник у оперети „Дротар“.

Д. Дубајић и М. Дубајићка: 20.-IX. 1923. г. као „Валерштајн“ и „Мароши у оперети „Јесењи Маневар“.

Б. Чолић: 25.-III.-1924. као „Д' Апертуто“ у опери „Хофманове приче“.

Наша пронографска „књижевност“

— Какве све свињарије не продају за скупе паре. —

У Београду излазе мале свешчице неке библиотеке „Фортуне“, која изгледа жели да шири литературу за сладокусце и у тој својој жељи одлази тако далеко, да својим читаоцима сервира, на прилично ординаран начин, којекакве фриволне и доста драстичне ствари. Како чујемо, те се књиге много купују, а издавачи су доказали, да нису рђави трговци и да знају, шта данас публици највише треба. У осталом, баш та околност нам најбоље и најверније оцртава данашњи менталитет друштва, који у свачему жуди за лакоћом, баналношћу и фриволнотима. Да би примерно илустровали, шта све те свешчице износе, желећи, да сервирају читаоцима неку врсту пикантерије, цитираћемо само један пасус из најновије свеске библиотеке „Фортуне“, која носи наслов „У екстази љубави“, а која је и по тону писању и по самоме предмети веома ординарна и груба. Тај пасус гласи:

„Млађи брат каже старијем: „Ако тако мислиш, не треба ни да се жениш. А шта им онда остаје? Да ми вечито трчиш од лекара у апотеку, и обратно, или да се онанишеш или да се уштројиш. . .“

Мислимо, да је доста и ово. Примећујемо још само толико, *дс је ову причу превела Иванка Павловић. Дакле, како се види, дама.* Сматрамо, да опширнији коментар није ни потребан. Доста је и то, да се види, како наша најновија „књижевност“ изгледа!

Пуританац.

Шта све морамо да пушимо!

— Плеснив дуван и цигарете —

Туже нам се многи грађани, а и сами смо имали прилике да се уверимо, да последњих дана има по трафикама много плеснивих цигарета и дувана. Ствар је заиста чудновата, када се не би знало шта је томе прави узрок.

Али ми смо сазнали шта је у ствари! Још пре годину дана избила је вода у овдашњем монополском магацину из разлога што тај магазин није био назидан како треба. Том приликом је силан дуван овлажио, један део у вредности од преко 1 милион и 500.000 динара потпуно пропао. Онај други део, који није толико овлажио, осушен је и пуштен у промет. То су већим делом цигарете „Вардар“ а има и нешто дувана у паклићима.

Ето, то би требао да буде разлог, што ми по скупе паре морамо да пушимо буђав дуван! Наравно, да би на другом месту у оваком случају дошло до истраге, па би кривац морао одговарати, јер неко тек мора бити крив!

Ипак, ми не можемо а да не дамо израза своме чуђењу, да надлежни томе апсолутно не придају никакве пажње, него се толерира, да појединци могу некажњено штетити државне интересе. Ваљда тек неће рећи, да се на овај начин штите интереси државе!

Мудре изреке

Паметан је био онај, који је измислио аутомобил, јер је удесио, да прашина не иде напред, него остаје иза аутомобила — *Мика Патлицан*, штампар.

ОБЕСТ ПОСЛОДАВЦА

— Случај г. Милана Радина и „Графике“ —

Можда би овај случај остао неспоменут, да нам није дошао прекјуче г. Милан Радин бив. чиновник овдашњег завода „Графике“ и испричао нам његов случај, који свакако вреди да зна и шира јавност. Ево у чему стоји ствар:

Дана 12. о. м. дошао је г. Радин, који је био чиновник „Графике“, на посао. Он је радио свој посао у канцеларији и том приликом је дошао у сукоб са г. Станојевим, прокуристом исте фирме. Сукоб је био чисто званичне природе јер је г. Станојев, хтео да се плеће у чисто стручне послог. Радина, иако он није у тим пословима верзиран.

У једном моменту се г. Станојев толико заборавио. да је г. Радину узвикнуо: „марш напоље!“ Наравно да је г. Радин устао и напустио канцеларију имајући у виду § 99. трг. закона, по коме ако послодавац увреди своје чиновнике, имају ови право да одмах напусте посао и да траже тромесечну отпремнину.

Иако је овде јасно да постоји увреда од стране послодаваца, „Графика“ сада хоће да се извуче од плаћања тромесечне одпремнине, тражећи да се г. Радин после свега овога врати натраг. Цела ствар је била пред овдашњом полицијом али одлука до данас није донета.

Г. Радин напомиње да би у случају да се мора вратити натраг у „Графику“, морао узети са собом револвер, пошто није сигуран да га г. Станојев неће идући пут и физички напасти!!!

Износимо овај случај као пример данашњих нездравих прилика и обести појединих послодаваца у уверењу да ће наше власти моћи прибавити поштовања постојећим законима!

ИЗЈАВА

У 5 бр. „С. Н. С.“ а у рубрици „Питања на која је тешко одговарати“ изашла је против мене једна белешка која је скроз тенденциозна, зато би молио цењ. уредништво да донесе у наредном броју следећи исправак и то, није истина да радња Бене Вајзер у Дунавској ској улици нема *обртницу него је има* и плаћа и порез као и остали трговци тако сам за прошлу годину платио преко 40.000 дин. порезе, а што робу дајем јефтиније него остале трговци ове струке, ја мислим да је то само похвале достојно, јер не дерем кожу сиромашним занатлијама.

С поштовањем:

Бене Вајзер
тр. штофа и кр. прибора.

Рипорт са Штранда

— Шта је ново на Штранду —

Можда ће ми се замерити, што се тако дуго нисам јављао са Штранда али друкчије није било могуће. Био сам толико заузет са неким приватним пословима на Штранду, да сам потпуно заборавио на своју дужност према читаоцима.

Што се тиче новости са Штранда, ту сам уверен да сте ви већ извештени из прошлих бројева „С. Н. С.“, па би ја томе могао једино дати нека детаљнија обавештења. Наравно, да мени као познатом моралисти не доликује да вам причам о тим линк-стварима, него ћу се морати потрудити, да истима дам што финији облик.

Пре свега морам вам рећи, да ми је успело да оправим мој радио апарат, па ми је он овом приликом био од невероватне услуге. Чуо сам много којешта, али добар део од тога не спада, пред јавност, јер сам и онако дао „часну реч“, да ћу бити човек од дискреције.

Кад сам отишао на Штранд умало ме нису премлатили, јер су неки неодговорни типови лансирали вест, да сам ја испричао у „С. Н. Саду“ ону историју са луфтбалонима, па ми је једва успело, да се отарасим беде доказајући, да ја са оним чланком имам исто толико везе као и Далај-Лама са новосадском опером.

Онда су ме спопали неки „информатори“, који су ми под сваку цену хтели да даду податке о неким новим скандалима, који су се наводно јуче десили на Штранду, а за које још нико не зна. Наравно под условом да ни у ком случају не одам информатора. Било је ту и мушких и женских и старих и младих и сви су они били до крајности предусретљиви, да ми даду „најпоузданије“ информације. Свима сам лепо захвалио и отишао даље да видим шта има новог.

Морам признати да су од н колико дана људи на Штранду постали страшно неповерљиви један према другом. Сваки се то боји да га случајно не метну у „новине“, па онда оде до ђавола све: и каријера и женидба и унапређење.

Шетам тако поред кабина, а пред једном кабином неки делија.

— Пустите ме госпојице унутра — рећи ће овај молећивим гласом.

— Нећете ићи одавде! — одговара женски глас из кабине — ако одмах не одете метнућу вас у „Савремени“ па се онда перите како знате!

— Не за име господње! Само то не! — одговара овај, а већ

чисти чувства. И штрандаши су постали за чудо поштени. И место да се вуку по кабинама, они двоје по двоје праве излете на чамцима: час у Каменичку башту, час на оближња острва, већ како је који пут расположење.

Баш сам се спремао да пођем кући, кад ево ти мога пријатеља ...ице на чамцу са још једном.

— О брате, откуда си се ти одједном провеслао? Шта му то значи?

— Ехе хе! Т ттто би ти хтео ддда знаш — одговори ми онај још онако мокар од воде — веслам ти ја јоште како!

Аха! помислих ја у себи. Ту ли смо! Мораћу идући пут и ја да завеслам.

Штрандрипортер

Наша финансијска криза

На све се стране чују тужбе на финансијско стање, које дави нашу државу. Осећа се то и у Новом Саду, те смо покупили мишљења о овом питању неких наших овдашњих виђенијих финансијских стручњака.

Ради поучности саопштавамо их нашим читаоцима. Ево дакле, та стручна мишљења:

— Финансијско стање је врло тешко, па још сада и та ужасна врућина: Директор Народне Банке.

Наш завод не шпекулира, па немам ни брига: Директор Централног Кредитног Завода.

— Богме је стање тешко, то осећа нарочито мој завод. Ја сам то пластично дао и приказати на заводској новој палати, са оним фигурама на крову. Оне фигуре с крајева, то су акционари, а оне у средини, то је наша управа: Директор Српске Задружне Банке.

— Још неколико зборова на којима ћу се извикати на министре па ће већ бити боље: Директор Српске Трговачке Банке.

— Само када би и наш завод добио аутомобил као и Централа, па би било добро: Директор Филијале Љубљанске Кредитне Банке.

— Ја истина сада нисам банкар, али као стручњак знам по расположењу у радикалном клубу да је стање тешко: Дијете Грујица.

— Док је мени Геционих и њихове кесе, марим ја за тешку финансијску кризу: Вилим Виг, апсолвент чурушке матуре.

— Тежину финансијске кризе канда ће највише осетити моја банка: Директор Банке Војводине.

— Ја и мој имењак Митица Димовић већ одавно знамо сав малер од тешког финансијског стања, али шта се то нас тиче, нас лично не тангира и ми се узвисујемо над таковим ситницама. Само да ми је још аутомобил као мом имењаку: Мита Дебељак.

„Купи ми свилени дрес"

(Догађа се у лето, јер зими никоме не треба дрес. — Догађа се код куће, муж је баш дошао кући онако изморен из званија, где се цело пре подне кувао на овој врућини, а жени је пало на памет да јој муж купи свилени дрес који је на гђи Н. Н па се и њој допао)

Муж: (долази кући). Сервус! (брише зној) ух, ала је врућина! А шта имамо данас за ручак.

Жена: (сушта умиљатост јер забога треба израдити дрес!) Сервус злато моје. Јао како си сав ознојан! Мора да је у канцеларији велика врућина?

Муж: Јест врућина ужасна! Просто не можеш издржати. — Да, него шта имамо данас за ручак?

Жена: За ручак? Све оно што ти волеш: спремила сам ти супу од мирођије, боранију са прженим пилећим печењем, штрудлу са вишњама, сладолед. . . .

Муж: Охо! па то је ручак пред владику! Заиста ти си сјајна женица, она се брине да њен муж увек има добар ручак. То је директно похвално.

Жена: Хајде да једемо; јело је већ на столу. Ако будемо овако разговарали, падаће ће муве! Хајдемо.

(Одлазе обоје испод руке у ручаоницу. — Жена још неће да говори о дресу док муж не руча. — Пауза од пола сата. — Код штрудле са вишњама Жена почиње из далека да сондира терен за дрес).

Муж: (једе штрудлу). Ова је штрудла сјајна. Бадава част куварици. Види се одмах да је то дело твојих руку. Само је штета што нећеш тако увек да куваш, него пушташ ону Резу да панчује тако, да ми често читав ручак преседне.

Жена: Па ти знаш да сам често нерасположена, па онда мора слушкиња да кува. Али то није увек. Да, него сасвим сам заборавила да ти нешто кажем: мој стари дрес. . .

Муж: (не каже ништа, само му штрудла западне у грло).

Жена: Шта је теби? Пи брзо воде (пружи му чашу са водом).

Муж: Ништа, ништа, само ми је запала ова штрудла у грло. Ђаво би га знао што ми је? (у себи: а ту ли смо).

Жена: Да хтела сам ти рећи да мој стари дрес тако шкандалозио изгледа да ме је директно срамота са њиме ићи на Штранд. Јуче на Штранду баш видим на госпођи Мици нов диван дрес и то још од свиле. Али веруј ми једна дивна ствар — уметничко дело, дивно би ми стајао, а није ни скуп са. . . . .

Муж: (озбиљно) да баш сам и ја мислио о тој ствари. А не би ли ти могла случајно преоправити твој стари дрес? Ја мислим да би се од њега могло још што начинити!

Жена: Не; веруј ми мој драги мужићу, ја сам о томе већ мислила; апсолутно је немогуће. . . .

Муж: Знаш ја не би имао ништа против, само, знаш, немам сада пара, колико би то коштало. . . .

Жена: Немој ме сада секирати! Добро се сећаш да си ми и сам обећао свилени дрес

када си исти такав видео на госпођи Мици. . . .

Муж: (чини се као да о целој ствари нема ни појма) Ко? Ја? Немогуће? Ја да сам нешто говорио о дресу, о госпођи Мици? Ни близу! Какав дрес? Немам ни појма о њему!

Жена: (бризне у плач) Дакле тако? Дакле то је хвала што сам се цело пре подне пекла на овој врућини! (плаче).

Муж: (теши је) па немој одмах плакати! Само молим те немој плакати! То не могу да гледам!

Жена: (кроз плач). Што ми онда не купиш дрес! (плаче).

Муж: Па добро! Но купићу ти дрес! Само немој плакати!

Жена: (загрли мужа). Збиља? Купићеш ми га? Та то је дивно!

Муж: Та сад што ћу! Ћути па плати! А шта кошта тај ђаволји дрес?

Жена: Ништа, ништа! Маленкост.

Муж: А колико износи та маленкост? Ако смем питати.

Жена: Та није вредно о томе говорити: само 700 дин.

Муж: Ауха! Лепе ствари! Седам стотина динара? Зар то толико кошта?

Жена: Ти си мој добри мужић. Знам да ћеш ми купити тај дрес! Зар не?

Муж: Да, да, хоћу, купићу га! (за себе: јефтин ручак!) Ево ти душице иди па купи свилени дрес. Бићеш у њему дивна — а ја ћу бити лакши са седам стотина динара. . . .

Jones

Пронађен гроб најстаријег гњаватора

Како дознајемо при закључку листа, под Магарчевим Брдом код Ср. Карловаца наишли су неки копачи на једну величанствену гробницу у којој се налази једна древна мумија. Стручњачки је утврђено је то мумија најстаријег гњаватора човечанства, који је живео у исто доба кад и Фараон Тутанкамен, и био његов присни пријатељ. У сандуку, који је сав од злата, нађена је на папирусу, израђена и гњаваторска диплома тога прагњаватора, и неке његове оригиналне песме (које, како се тврди, веома подсећају на песме г. Жарка Васиљевића), и још многе друге драгоцености.

У Н. Саду је ова вест изазвала појмљиво узбуђење. Састављен је већ конзорцијум за откопавање и ископавање гробнице; привремена канцеларија је у градском Магистрату, под шефством гл. књиговође г. Ст. Бошњаковића. Све ископано злато биће депоновано у Српској Задружној Банци.

Пошто је гробница прилично дубока те се наилази при откопавању сваки час на нове изворе воде, преузете су мере ради осигурања од поглаве. Овим послом управља г. инжињер Славнић.

Многи Новосађани већ су отишли да виде ову подземну знаменитост у Срем. Карловцима. Међу њима отишао је и Владета, али он није погодио улаз, него се забунио и неким чудним случајем сишао у — Смотрин подрум, одакле до овога часа још није изашао.

Уредништво „С. Н. Сада“ послало је на лице места својег специјалног извештача, те ћемо даље појединости објавити у идућем броју.

ПОГЛЕДАЈТЕ ИЗЛОГЕ „SOA“ !!!!!
P-2176 1—4

Мој разговор са једним кесарошем

Једно вече враћам се тако ја кући, јер сам чврсто одлучио, да ту ноћ проспавам као и други поштен свет. Кад сам тако зашао у трећу-четврту улицу изван центра (где је осветлење мало дискретније) сусретнем се са кесарошем.

Он је то био. А све да га нисам ни познавао, тада би га познао, јер је он приступио мени и желео да се упозна. Незнам какви су га том приликом руководили мотиви, али изгледа да нису баш најплеменитији.

Кам му растумачио да сам новинар и „моментално“ немам пара, он се изгледа покајао за свој корак и хтео је то да поправи.

Овај случај ми је одлично дошао, да једанпут интервјуишем *обичног* лопова. Одмах сам му поставио неколико згодних питања, за која сам мислио да ће интересовати и ширу публику. Извадим хартију и оловку и почнем посао:

— Како иде данас ваш посао — гласило је прво питање.

— Тја, знате како се узме; али у главном лоше. . . .

— Немогуће!!!

— Нема ту ничег чудноватог. Послератне прилике, а нарочито криза новца у многоме је утицала и на наш посао. Људи данас немају готових новаца, тако да сам више него сигуран да ћу код појединог пашажира наћи највише 30—40 динара. А често и мање. Највише ако коме придигнем сребрну дозну, али је то редак случај. Још понајбоље муштерије су нам сељаци, који долазе у град. Још код њих да се нешто зарадити, док су остали већином линк муштерије. Верујте ми, да сам Вас једино зато зауставио, јер сам хтео једну цигарету. Ни то немам! Тако сам пропао! Некада, у мирно време, могло се још

живети; данас то није могуће. Дошло ми је, да се дам на какав поштен посао, јер видим да ћу овако потпуно пропасти: треба јести мој господине.

— Како? Па зар вам посао баш тако лоше иде? Чисто немогу да верујем?

— Немојте веровати. Ја вам и опет велим, да је данас живот немогућ.

— А како живите са полицијом?

— Са полицијом? Никако! Поред ње би се још могло живети. Још то је срећа, што полиција није вешта, јер би иначе потпуно пропали. Тако ухвате по којег од нас, па онда тај искија за нас све. Изгрувају га у полицији, предаду га суду и крај.

— Па то је још онда добро! — и хтео сам да му поставим ново питање, када ме он ухвати за рукав:

Псссст! Иде патрола! Е сад ја морам ићи. Збогом! Други пут ћу бити опширнији. — У мраку улице изгуби се његова сенка. На другом крају улице указала се полицијска патрола. Упутих се кући: дакле и кесароше и лопове мори новчана криза. Да сам јуче умро, не би ни то знао. **Jones.**

СРБОВАЊЕ У НОВОМ САДУ

— Код Дорнштетера —

Господин Србин: Молићу, какав има гефроренес?

Гђица: Ванили, оранж, цитрон..

Господин Србин: Има ли гебранте мандл?

Гђица: Иген, аз иш ван.

Господин Србин: Па молим оранж и гебранте мандл.

Гђица (донесе).

Господин Срдин (пошто је попио воду): Мег ећ похар визет кернем!

(Поједе, плати, каже „Солгаја“ и оде).

—

— Куповање шешира —

— Оди да ми густираш шешир.

— Где ћеш да купиш?

— Код Кертеса.

— ?

— Па знаш, Будимир нема ништа, а Јаковљевић је скуп.

— А што не код Монашевића?

— Та, знаш, њему сам дужан..

(Оду и пазаре код Кертеса, који је врло учтив и после Ослобођења не пљује више на Србе...).

—

— На корзу —

— Познајеш ли оног блонд авијатичара, са штуцованим брковима?

— Знам. Јако је херциг. Цум кисн. Само мало штотерује.

— Ја ћу у мозику сутра. Игра Псиландер и Мија Мај. Комст мит?

— Не могу. Код нас је жур. Ко ти је правио костим?

— Фани Елисек. Сукња је мало ципфиг, али сонст ист гелунген.

— Јух, ал је данас швил. Увек заборавим фехер.

— Ту смо. Е, сервус. Дај пуси! Тако. Пâ

— Пâ. О ревоар!

Цинички стихови

I.

Литерарни Алфонз

Зли језици веле: да си била др...
А можда и јеси, али сад си боља.
За нас двоје важи само тај [артикл:
Аспазија ниси, а ни ја *Перикл*.
Ја стихове пишем — цена им [је грош,
За тебе су сјајни, јер све тра- [жиш: још!
Кафанска ми слава и на тебе [пада.

Питање егзистенције опере решено

— Само то није потпуно решење —

Јавили смо у прошлом броју нашег листа о акцији, која је предузета, да се осигура егзистенција наше опере и оперете. У прошлу суботу је требао одржати састанак Одбор, делегиран од стране Градског Савета, коме је стављено у дужност да нађе финансијске изворе одакле би Град осигурао екзистенцију опере и оперете. Захваљујући познатом нашем немару, Одбор се није састао у суботу, јер нека господа по обичају нису дошла.

Састанак се могао одржати тек у понедељак после подне у 5 сати. Дошли су сви осим двојице краљевских јавних бележника, који су и овом приликом изостали. Дискусија трајала је преко сат и по и на концу је донета одлука, да Град са своје стране треба да помогне оперу, како се не би десио тај случај, да опера буде укинута.

Како сазнајемо, нека господа су развила жестоку акцију да се биоскопи не опорезују, али су се у последњем тренутку предомислили бојећи се нападаја штампе, која је у овом питању заузела јединствен и одлучан став.

Овим решењем је опери осигурано око 30 000 динара месечно помоћи што је свакако мало и она неће моћи са овом помоћи развити онакав рад, какав би ми желели. Зато је потребно да сви родољубиви грађани предузму акцију за помоћ опери. Драма је државном субвенцијом осигурана. Требало би да се даје један динар за стварање једног доброг позоришног оркестра, који би доцније постао један мали, али добар симфонијски оркестар.

То није тако тешка ствар, само ако се буде имало мало добре воље и осећаја дужности према позоришту. Зато смо и уверени, да ова акција мора имати успеха, јер би била велика срамота да се не може у Новом Саду наћи хиљаду Срба, који не би могли дати динар дневно за оперу.

Гласаница за конкурс лепоте налази се данас на 12. страни

Месне новости

— **Неправедно опорезивање** Како смо извештени, порезна комисија разрезало је на др. Владана *Јојкића* на име тециварине 400 динара! Дознајемо, да ће опорезовани уложити енергичан протест против овог *очито неправедног опорезивања.*

— **Излет.** Јуче је неки младић дошао у радњу Саве Голубице, па како није могао да обрачуна о потрошеним објектима то је *излетео* кроз велику капију на трамвајске шине.

— **Поплава** У Пашићевој улици дошло је синоћ до „рукопипателног“ обрачунавања. Један од учесника изгрван је тако силно, да је сав *поплавио.*

Почевши од идућег броја, „С. Н Сад“ доносиће портрете виђенијих и угледнијих Новосађана и облику биографије. Писац тих интересантних чланака је стари Новосађанин и јавни радник, који нам на веома вешт и занимљив начин износи поједине детаље из живота и рада познатих Новосађана. Сви портрети писани су у озбиљном тону. Уверени смо, да ће сви наши читаоци са великим интересовањем пратити ову серију чланака. Као прве, објавићемо следеће портрете: Др. Жарко Стефановић, Марко Вилић, Др. Коста Хаџи, Др. Миладин Величковић-Свињарев, Тоша Милић, Др. Милан Секулић, Др. Ђорђе Грасл, Фрања Фат, Др. Милош Бокшан и т. д.

Шта ко жели у Н. Саду?

—

Да постанем поново хотелијер у Н. Саду — *Ковач*, хотелијер у пензији.

—

Да се већ једном доврши зидање зграде Окружног Уреда. — *Аларгић*, апотекар.

—

Да зидање нове зграде Окружног Уреда бар траје 10 година — *Југовић* и *Михелс*, апотекари.

—

Да г. Брана Цветковић дође опет за Управника Позоришта. — *В. Ивановић*, члан Нар. Поз.

—

Да сви управници и редитељи у нашој држави помру. — *М. Х. Динић.*

—

Да сваке недеље пет пута прави вечеру М. Попић. — *М. Х. Динић.*

—

Да буде већа аренда за земљу. — *Лаза Лазаревић*, члан Нар. Поз.

—

Да још једаред будем секретар Гостионичарског Удружења. — *Јоца Ракић.*

—

Да се још једаред дочепа биљежничког места, бар годину дана. Више не треба — *Јоца Ракић*, биљежник.

—

Да поново буде примљен за писмоношу. — *Шомођи*, бивши поштар.

—

Да сви канали и клозети буду покварени. — *Шпирка.*

—

Да сезона штранда траје бар 10 месеци. — *Мане Бубањ.*

—

Да ни један агент не постоји. — *Продановић*, ташнтрегер.

—

Да се мајдан од штрицле претвори у брашно. — *Мита Врачић*

—

Да се исплате купљене акције за фабрику соде Гостионичарског Удружења. — *Лаза Будошан.*

—

Да бар почетком јесени, добијемо летње одело. — *Новосадска полиција.*

—

Да ми се бар онда верује, кад мислим да истину кажем. — *Ник. Цвејић.*

—

Да се и ноћ претвори у дан, те би на тај начин и у шуми смео становати. — *пл. Вернич (лаф).*

—

Да се што чешће приређује вечера (рибњи паприкаш) добровољно примам на себе клепетушу. — *Љуба Крстановић.*

—

Да буде што више звучних демонстрација у Н. Саду. — *Тоша Алабурић*, стаклар.

—

Да будем најелегантнији у Н. Саду. — *Миодраг Клицин.*

—

Хладовине и Тасини шприцера — *Неколико дебелих Новосађана.*

—

Да постанем *опет* славан *киноглумац.* — *Ферика Шоман.*

—

Да убијем белу чапљу. — *Војин Тапић*, ловац.

—

Да студирам берзе у Паризу, Берлину, Лондону и Токију. — *Др. Бранко Петровић.*

—

Да пронађем *кинеску* „шрајбмашину. — *Јулије Јуст*, фабрикант писаћих стројева.

—

Да постанем генерални конзул у Кини у Шанкхају — *Озрен Суботић.*

—

Ај, да ми је још једанпут појести шарана од 8 кила! — *Пера Стојадиновић.*

—

Изборну радикалску владу — *др. Владан Јојкић.*

—

Да постанем жандармериски пуковник. — *Пајкан Марковић.*

—

„Цуцике“ као моделе — *Васа Ешкија.*

—

Да савремени Нови Сад буде само привремени Нови Сад! — *Један који нас мрзи.*

—

КОНКУРС ЛЕПОТЕ

„Савремени Нови Сад“ бр. 8.

КОНКУРС ЗА НАЈЛЕПШУ ДАМУ НА ШТРАНДУ

ГЛАСАНИЦА (1 глас)

Име и презиме.....

.....

достојна је да се назове најлепшом дамом на Штранду

ово исеци и испуни

НОВОСАДСКИ СУПЕРЛАТИВИ

Набусит, — набуситији, — *Рада Бокшан.*

Шаљив, — шаљивији, — Др. *Штерц.*

Комотан, — комотнији, — *Стевица Гавански.*

Господствен, — господственији — *Саша Адамовић.*

Фин, — финији, — *Воја Виловац.*

Блед, — блеђи, — Др. *Бошко Ђурђев.*

Миомиран, — миомирнији, — *Станислав Зубац.*

Чувен, — чувенији, — инж. *Душан Јанковић.*

„Савремени Нови Сад“ чита цео Нови Сад

„АНЂЕО“ дрогерија

Mag. pharm. **АЛБИН ШУХТАР**

НОВИ САД

Краља Александра улица бр. 21. (преко од главне поште).

12 2—3

НАЈМОДЕРНИЈЕ

француске мушке и женске

ципеле!

уз умерене цене израђује:

обућарска радња

РАГАИ и ТОМАС

НОВИ САД,

Краља Петра улица 13. у дворишту десно.

Р-1492 1-x

АУТОМОБИЛСКА ГАРАЖА И РАДИОНИЦА

ЈОСИФА ПЕШЕЊАНСКОГ

Нови Сад, Мађарска улица 53.

Оправке, продаја аутомобила и аутомобилских делова, аутогено варење, и т. д —

НАЈЕЛЕГАНТНИЈА ОДЕЛА

Као и првокласну израду по најновијем француском и енглеском крају можете добити само у кројачком салону

:-: ПАЈЕ ШИЛИЋА Нови Сад, :-:

Краља Петра ул. 30. I. спрат.

Р—1550 1=x

Штампарско подузеће „Застава“ д. д. Нови Сад, 1924.